

— Божичко, — кимаше печално тя. — Вижъ какво ти докара този пусти партизанлъкъ!...

Кабака не възразяваше. Че е отъ партизанлъка, отъ партизанлъка е. Ама какво да стори, като се е хваналъ на това пусто хоро!... То и за лошо не се е хваналъ, ала... Осиромашее човѣкъ, дотегне му всичко, гледа — всички лъжатъ, всички отъ единъ долъ дрѣнки, па вземе да му се развързва езикътъ — днесъ напсува това, утре онова, попрочете туй, попрочете онуй и хопъ — намѣри се въ Работническата. Пъкъ и хората ѝ чакатъ да кажешъ нѣщо въ тѣхна полза — веднага те ловятъ. А че е харна партията, че е харно и учението ѝ, по това Кабака е готовъ никому да не отстъпи. Ей го, и примѣръ има, не е като едно време: кажеше ли се социалистъ, за извѣянъ го вземаха... Сега Русия работи, строи, напредва. И, както върви, Кабака върва, че ще гътне и капитализъмъ, и буржуазия, та прахъ и поменъ нѣма да остане отъ тѣхъ... И да лигатъ него, по е харно да си мируватъ. А кога му дойде редъ, да се дигнатъ братушките, тогава тѣ знаятъ какво да правятъ. . .

Кабака върва въ това не отъ днесъ и не отъ вчера. Съ наго той се записа въ партията и ако не бѣше го казалъ до сега нито въ разговори съ другари, нито на партийни събрания, то бѣше защото знаеше, че всички ще викнатъ срещу него и кой знае какъвъ ще го изкаратъ: ликвидаторъ, капитулантъ, тѣснякъ. . .

На дза пѣти взе го викаха за събрание.

— Не мога, оставете ме... — мърморѣше той, като махаше неопредѣлено и нервно съ ржка. Струваше му се, че ако иде на събрание, околийскиятъ ще научи, ще се разсърди и ще каже: —